

¿Pablo o Valeria?

Pablo Ruiz se sent dona físicament i psíquicament i vol que l'administració li ho reconega legalment. Per això, està disposada, si cal, a arribar al Tribunal d'Estrasburg, per poder ser Valeria.

Pep Matas

Les aspiracions i els somnis femenins de Pablo Ruiz, el transsexual que viu a Eivissa i que va intentar ser legítimat com Valeria, s'han vist enderrocats per la sentència del Tribunal de la Secció III de l'Audiència Provincial de Palma en què es va estimar el recurs presentat per la fiscalia en contra de la sentència dictada pel jutge d'Eivissa, Juan Carlos Torres, en la qual va concedir a Pablo el dret de ser legítimat com Valeria Ruiz i poder utilitzar un Document Nacional d'Identitat amb la seua personalitat femenina. En conèixer el contingut de la sentència, Valeria va afirmar que «feria el seu orgull de dona».

Poc de temps després de la vista oral, el transsexual manifestà la seua tristesa per haver estat tractat, per part del fiscal, com Pablo Ruiz durant tota la diligència. Valeria qualificà d'insensibles els magistrats i el fiscal que presentaren recurs i que jutjaren el cas de la seua transsexualitat.

Sexe cromosomàtic

Tant el fiscal com els magistrats entenen que el problema del canvi legal de sexe i nom no és competència de l'Administració de Justícia, i van fonamentar el seu veredict en el fet que en Pablo Ruiz els components cromosomàtics són els de qualsevol baró, encara que, per pròpia decisió, se sotmetera, fa 19 anys, a una intervenció quirúrgica, durant la qual se li va extirpar el membre masculí i se li va efectuar una vaginoplàstia que el va convertir en una dona en aparença.

La història de Valeria és semblant a la de moltes persones que s'han vist obligades a prendre una determinació mental i física quant al seu sexe.

Pablo, com era conegut fins fa uns 20 anys, va nàixer l'any 1952 a Tetuán. Fill de família nombrosa, les seues actituds femenines mai no foren rebutjades pels seus familiars.

Anys després, durant la seua pubertat, Pablo i la seua família es traslladaren a Barcelona, allí va començar a viure un infern pel rebuig de la socie-

PEP MATAS

Valeria no pot ser dona legal.

tat que el voltava. Aquesta actitud no era deguda només al fet de ser fill d'immigrants, sinó que encara era més forta per les seues maneres femenines.

Cansat de dur aquesta dura vida, un dia, Pablo va decidir d'adoptar externament el sexe femení. Encoratjat per alguns amics, el jove decideix transvestir-se i formar part d'una companyia d'espectacles en què interpretava diversos papers *vamp*, de *femme fatale* o de *gipsy*.

Després d'haver assumit el paper femení, Pablo decideix canviar de nom i adoptar el de Valeria, segons ens va dir, aquest nom el va tirar com home natge a un dels seus companys de teatre, un brasiler que va morir en la taula d'operacions quan el canviaven de sexe.

La vida de Valeria començà a brillar com un astre en el món marginal de

l'espectacle de la Ciutat Comtal, el seu nom va cobrar fama i importància gràcies a les seues aparicions als escenaris i les seues fugaces tasques com a cambrera de bars d'*alterne*.

Valeria no ha negat mai que té una coqueteria molt femenina de la qual fa gala davant dels homes. Va ser així com va captar l'atenció d'Avelino, l'home amb què viu des de fa vuit anys i que, segons paraules textuales de Valeria, «és la persona que més suport m'ha prestat en tota la meua vida».

La relació entre Valeria i Avelino va ser casual, inesperada i fortuïta. La parella es va conèixer en un bar d'*alterne* on Valeria treballava de cambrera. Avelino hi arribà i Valeria el va observar, quan les seues mirades es creuaren, se sentiren atrets i des d'aquell moment van decidir de compartir les seues vides.

A Valeria, la unió amb Avelino li oferia el màxim de les seues aspiracions, podia viure davant de la societat com qualsevol dona amb un home, aquesta sensació el féu sentir-se cada dia més dona i, per això, acabà desitjant un canvi de sexe físic, volia ser dona en tota l'extensió de la paraula. Aquest desig el va dur a sotmetre's a l'operació quirúrgica en què li extirparen el penis i li adequaren el sac testicular per fer-li una vagina de *fons cec*. Valeria qualificà com el «dia més feliç de la seua vida» quan, ajudat per la seva mare, va poder observar amb un espill el seu *nou sexe*.

Vida conjugal

Temps després de la seua operació, Valeria i Avelino es traslladaren a Eivissa. Com que hi trobaren un lloc paradisiac, decidiren establir-se a Sant Antoni. Anys després, Valeria va aconseguir fer-se ama d'un bar d'*alterne*, que encara regenta actualment. Valeria va decidir emprendre «la seua lluita» per legalitzar-se com dona per l'afecte i l'estima que té a Avelino; el seu objectiu, va afirmar, és que se li reconega el fet físic i psicològic de dona i que se li permeta contraure matrimoni amb Avelino i, més endavant, adoptar un fill, fet amb el qual considera que la seua felicitat seria sencera.

El dur colp que va significar per a ella conèixer el contingut de la sentència dictada per l'Audiència Provincial de Palma de Mallorca, no vol dir que el transsexual es desanime. Pablo Ruiz, com legalment hi està inscrit, assegurarà que arribarà fins a Estrasburg, si cal, perquè se li reconega la seua qualitat de dona i se la inscriga amb el nom de Valeria. □